

Да си набърчваме вежд-тѣ е често знакъ на гордость-тѣ и на омраза-тѣ: трѣба да отбѣгнуваме това.

Най добро-то украшеніе на стърни-тѣ е срамъ-тѣ. Святий Павелъ казва, че съ това единъ вѣренъ ся украсява. Въ челоуѣка, истинно христіанинъ, тоя срамъ ражда единъ видъ червенина, която единъ философъ нарича «краска-тѣ на добродѣтель-тѣ.» Кога-то имаме сърдце-то си чисто и право, една нечиста дума, една лъжа, една клевета, зачервяватъ изведиждъ лице-то. Но блазѣ на оный коп-то ся червенѣють за добро-то! Безсрамность-тѣ, твърдоглавіе-то и роскошность-тѣ сѣ пороци-тѣ, кои-то показватъ различность въ лице-то.

Да си влѣтимъ стърни-тѣ, да ги издуваме, да ги удраме съ раиѣ, е вредително злоуравіе.

Никога не трѣба да земаме свобода да удраме плѣвеница на съѣда-тѣ си; защо-то плѣвеница-тѣ най много ся уѣща отъ сичко друго и произвежда лудъ глѣвъ: добронравіе-то запрещава да удраме даже и единъ слуга. Но оногози когото ударять така, ако и да го подканятъ хора-та, не трѣба да си стврѣша, но да ся смисли че и Исуса Христа биха, и че той търпя по голѣми мъки по страданіе-то си.

VII.

ЗА ОЧИ-ТѢ И ПОГЛѢДИ-ТѢ.

Очи-тѣ сѣ вѣстници-тѣ на сърдце-то: тѣ извиватъ различни-тѣ мърданія; тѣ сѣ зикъ повѣкогашъ на онова, що става въ душа-тѣ ни, и това стига за да нѣ побкая да внимаваме на вѣнкаши-тѣ си работи.

Нѣкои иматъ очи, на кои-то поглѣда-тѣ е страшное. Недостатѣкъ който показва глѣвъ; други пакъ ги